

Цей барвистий прекрасний світ

БОГДАНА МАТІЯШ

12 ЛЮТОГО 2020

Років із десять тому ми з приятелькою сиділи біля вікна в піцерії й говорили про все на світі. Зокрема, про віру й Бога. Вона запитала: «От скажи, де в тому, що нас оточує, є Бог? Тут усе створила людина. Я ніде не бачу Його слідів». Я ж поглянула у вікно й побачила зелену траву, ясно-синє небо, білосніжні й біло-рожеві хмари різних форм, розкішні сосни з темно-зеленою глицею та стовбурами, на яких можна було роздивитися кору різних відтінків, від темно-коричневої до майже жовтавої. Вулицею ішли люди, і легенький літній вітерець розвівав їм волосся. Усе купалось у сонці, рослини тягнулися до світла. Усе говорило про життя. І я відчувала, що все живе довкола має на собі Божий дотик, є Його творінням, а те, що робить людина, – це співтворчість із Ним. Тому відповіла приятельці, що в усьому, що є поруч, бачу Бога. Хоча не певна, що для неї це прозвучало переконливо.

Justyna Hołubowska-Chrzęszczak

Але для мене цей прекрасний світ, який Господь створив таким розмаїтим на ландшафти, оздобив ріками, озерами, потічками, морями й океанами, наповнив прегарними рослинами, звірами й птицями, рибами і плазунами, а головне, тисячами відтінків, є свідченням того, як сильно Бог полюбив людину. Оселив серед краси, дав милуватися нею, бути щасливою, перебуваючи на Землі.

За це не перестаю бути вдячною. За те, що мені сняться лише кольорові сни, і за те, що, прокинувшись, бачу красивий барвистий світ. Що було б, якби він був чорно-білий? Було би досить лячно жити в місці, де є різні відтінки чорного та, можливо, сірого, із якими різко контрастує білий колір. Було би нестерпно ніколи не бачити барвистих квітів, дерев, звірів, різних відтінків шкіри. Бог знав, що людині було б недобре жити в такому світі.

Коли дивлюся фотографії друзів, які багато мандрують, думаю, що вся та краса на знімках – це теж доказ існування Бога. І Його любові до нас.

Не уявляю, як є незрячим, які навіть не знають, наскільки світ красивий. І як боляче тим, хто втратив зір упродовж життя й більше не споглядає величі й розмаїття кольорів, але так за

ними тужить. Коли настають сірі осінні чи зимові дні, приходять тумани, а темні хмари заволокають небо, ми теж починаємо тужити за барвами. Але наша туга короткочасна: настане весна, і ми радітимемо першим котикам, кожній бруньці, що розпукується, і липким ясно-зеленим листочкам, а ще – підсніжникам, крокусам і гіацинтам, які поспішають назустріч теплу чи, радше, провіщають його. А ті, хто сьогодні нічого не бачить, напевно, вперше побачать кольори, коли перейдуть до Вічності. Це будуть барви, якими починається Рай.

Час від листопада до лютого для мене особливий. Опадає листя, дерева стоять голі й нічим не прикрашені. Світ, хоч і втрачає яскраві кольори, ніби розповідає правду про себе, а почасти і про нас. Про ті періоди, коли знімаємо маски й бачимо себе такими, як ми є. Коли стоїмо без прикрас перед Богом і людьми, коли пізнаємо правду про себе. Часом це стається в періоди криз, часом – коли поруч із нами страждає хтось близький або коли втрачаємо щось дуже важливе. Або просто тоді, коли з нас немовби осипаються різні ілюзії або настає період аскези й тиші. Світ влаштований мудро, і якщо в природі все має свій слухний час: час цвітіння, визрівання плодів та їх збору, а тоді засинання на зиму, щоб навесні знову народитися до життя, – то, може, у людському житті теж є час на активність і на спокій, на насолоду світом і на пустелю. Час побути з самим собою, взяти паузу. Відчути, що ми нікуди не квапимось і що нас не пригнічує шалений щоденний ритм. Знайти час просто бути. Неспішно ходити й бути уважним до світу. Роздивитися те, що поруч.

У всі пори року я люблю бути неквапно, хоча це не завжди вдається. Люблю ходити пішки й роздивлятися ліс поруч із домом. Улітку йти теплим, а часом і розпеченим жовтим піском. Від весни до пізньої осені вдивлятися в мохи і трави – очі просто відпочивають, споглядаючи смарагдові барви. Навесні збираю в лісі цвіт бузини, влітку знаходжу ожину, груші-дички та яблучка з диких яблунь, а восени дозріває горобина. А сосни зеленіють упродовж усього року. Восени вони скидають стару глицю, вже в лютому на них є невеличкі бруньки, а навесні починають зеленіти маленькі шишечки. Кожна пора року має свої барви і свій сенс. Я навіть не мушу називати всіх кольорів, які бачу: практично кожен із нас може яскраво їх уявити, намалювати в уяві свою барвисту картину весни, літа чи осені.

Коли світ навесні врешті вибухає цвітом дерев і квітів, а тоді – гарячими літніми барвами, я знову думаю про безконечну Божу любов.

Але найбільше уважність до кольорів загострюється для мене в лютому, коли вже дуже хочеться барв після довгого періоду безколірної аскези. У сніжні зими, йдучи пішки додому, чітко відчуваю мить, коли сніги починають відступати. Коли спершу де-не-де прозирає темна земля, і коли острівці снігу стають усе менші, і коли врешті снігу вже майже немає, а земля починає пахнути. А тоді котрогось дня помічаю перші котики – і нетямлюся з радості! Ще трохи згодом починає зеленіти трава, і з кожним тижнем її колір стає інтенсивніший, і загалом світ потихеньку наповнюється барвами. Із року в рік переживаю цей час як чудо, і, коли світ навесні врешті вибухає цвітом дерев і квітів, а тоді – гарячими літніми барвами, я знову думаю про безконечну Божу любов.

У лютому, в час переходу від зими до весни, люблю поєднання трьох кольорів: коричневого, синього і білого – бо саме їх довкола найбільше. Це кольори землі, снігу й неба. Часом одягаюся так, щоб вони поєднувалися. Багато думаю про землю і про небо. Про землю знаю більше, хоча все одно мало. А про небо так насправді не знаю майже нічого. Яке воно? Чи справді там кружляють десятки тисяч ангелів, херувимів, серафимів? Чи вони живуть деінде, у тому небі, якого людські очі не можуть бачити?

Дуже люблю роздумувати про такі речі. Тоді відчуваю, що моє життя наповнене чимось справжнім. Також думаю про Богородицю, уявляючи її в синіх шатах. Мені легше уявити, як Вона йде по хмарах у небі, ніж як простує по землі. Я не знаю ні її земного життя, ні небесного. Але знаю цей образ: Богоматері, Яка благословляє з неба Своїх дітей. Це теж про любов. І про щастя. У лютому я часто почуваюся неймовірно щасливою.

Я певна, що в кожного є своя історія стосунків із кольорами. Усі ми маємо барви, які любимо і які нам личать, а якісь із них нам менш приємні. Є тест Люшера, завдяки якому за послідовністю кольорів, що їх вибирає людина, можна визначити її емоційний стан. Тест майже завжди описує його правильно, навіть може прокоментувати наш фізичний стан, якщо він не вельми добрий. І це дивовижно: за тим, які кольори ми обираємо, як одягаємося, які любимо квіти, можна багато дізнатися про самих себе. Отже, і це має значення.

Напевно, якби не було гріхопадіння і ми й далі жили в Едемі, цей тест показував би всім приблизно одне й те саме. Десь таке: «Ви неймовірно щасливі!» А поки ми тут, щастя не безперервне. Воно приходить хвилями. Скажімо, тепер, коли знову настав лютий і можна роздумувати про красу світу й Богородицю. І передчувати Рай...

